

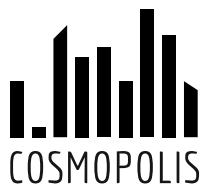
GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

DANIEL & AUBREY

I.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.



GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearova

DANIEL & AUBREY

I.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespearova dramatu.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy **bude trestně stíháno.**

Georgina Guthrie

THE WEIGHT OF WORDS

Copyright © 2013 by Georgina Guthrie

© Grada Publishing, a. s., 2016

All rights reserved. Authorized translation from the English language edition published by Omnific Publishing, LLC.

Z anglického originálu *The Weight of Words*, vydaného nakladatelstvím Omnific Publishing, LLC. v roce 2013, přeložila Kristýna Vítková

Redakce Dana Řezníčková

Korektura Barbora Srncová

Obálka Tomáš Vondráček

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007



Vydala Grada Publishing, a. s. v Praze roku 2016 pod značkou Cosmopolis jako svou 6175. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9130-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-9129-1 (pdf)

ISBN 978-80-247-5852-7 (print)

Georgina Guthrie

Láska podle Shakespeara



Venuše a Adonis

cca 1555–1560, olejomalba

Tizian (Tiziano Vecellio) (Itálie, cca 1487–1576)

Muzeum J. Paula Gettyho, Los Angeles

Ambrey





1. KAPITOLA

Syn moudrého muže

*Že cíl všech cest je milování,
ví každý moudrý mládenec.*

– VEČER TŘÍKRÁLOVÝ, JEDNÁNÍ DRUHÉ, SCÉNA TŘETÍ –

Některí lidé se vyžívají v konfliktech, ale já taková nejsem. Roky poslouchání, jak se rodiče hádají v ložnici, mě naučily utéct při prvním náznaku verbálního konfliktu. Takže když se jednoho rána ozval zpoza dveří kanceláře vzrušený hovor, trhla jsem sebou. Nebyla jsem zvyklá, že by děkan Victoria College křičel. Distancovala jsem se od té hádky tím, že jsem přešla na druhou stranu místnosti a začala otrhávat suché listy z kytky. Byla to marná snaha. Hlasy začaly být o to silnější.

„To si ze mě děláš srandu, tati!“ zaslechla jsem zevnitř. „Opravdu to musíme znovu řešit? Už toho bylo dost!“

Tati?

Ztuhla jsem a rozdrtila suchý list v dlani. Děkan Grant se hádal se svým synem? Zvažovala jsem, že uteču na záchod. Jenže než jsem se vůbec rozhoupala k pohybu, uslyšela jsem děkana, jak nařizuje synovi, aby přestal rvát. Oba muži ztlumili hlasy tak, že už bylo slyšet jenom nezřetelné mumláni.

Po špičkách jsem se vrátila ke stolu připravená zmizet, kdyby se věci znovu vyhrotily, ale k žádné další hádce už nedošlo. O pár minut později se rozlétly dveře děkanovy kanceláře a ven vyšel jeho syn. S odvrácenou tváří prošel kolem mého stolu. Předstírala jsem, že mám spoustu práce, a přesunula pár papírů z místa na místo. Nemohla jsem si ovšem pomoci, abych si ho cestou ven nepohlédla.

Nikdy jsem jeho syna neviděla – nebo kteréhokoliv člena děkanovy rodiny, když už na to přijde –, ale z toho mála, kterého jsem si stihla všimnout, bylo jasné, že vzhled tohoto mladého muže naprosto neodpovídá jeho neustále dobře oblečenému a pečlivě upravenému otci.

„Jako oheň a voda,“ řekla by moje máma. *Recept na katastrofu.*

Jak se děkanův syn řítíl z místnosti, jeho kožená brašna na notebook narazila do zárubně dveří. Z přední kapsy málem vypadlo několik papírů a on zamumlal: „To je kurva výborný.“ Nacpal je zpátky a kopnutím za sebou zavřel.

Zrudla jsem, ne proto, že by mě pohoršoval jeho slovník – k tomu jsem měla daleko –, ale protože jsem si byla celkem jistá, že děkan Grant, ten za všech okolností dokonalý gentleman, je přímo za mnou. A opravdu, když jsem se otočila, stál ve dveřích své kanceláře a mračil se za svým synem.

„Odpusťte, Aubrey. Jsem si jistý, že to pro vás nebylo zrovna příjemné,“ pronesl. „To byl můj syn, Daniel. Nemá teď moc dobré období, což ale není omluva pro takové hrubé chování. Omlouvám se za něj.“ Podal mi několik tlustých hnědých složek. „Můžete je, prosím, založit?“ dodal, než se vrátil do kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Nebyla jsem si jistá, jestli jsem se cítila trapněji kvůli sobě nebo kvůli němu. Za těch pět měsíců, kdy na částečný úvazek pracuji v jeho kanceláři, jsem ani jednou nezažila, že by děkan ztratil nervy nebo nějak přehnaně zareagoval. Ačkoliv jeho pozice přímo vyžaduje, že se musí potýkat se všemi studentskými prohřešky, které si jen umíte představit. Ale jsou to právě lidé, které milujeme ze všeho nejvíc, co nám dokážou pěkně zahrát na nervy. A to, že jsem slyšela, jak se v přítomnosti svého syna neudržel, nijak nesnížilo můj respekt k jeho osobě. Jednoduše mi ukázal svou osobněji stránku, se kterou jsem předtím ještě neměla tu čest.

Podívala jsem se na hodinky. Jedenáct dvacet. Z dnešní pracovní doby mi zbývá deset minut. Obešla jsem stůl, založila desky a srovnala nějaké papíry a dokumenty. Pak jsem zaklepala na děkanovy dveře.

„Vstupte,“ zavolal.

Strčila jsem hlavu do kanceláře. „Jsem na odchodu, pane. Nechala jsem Gisel na odpoledne nějaké poznámky, takže bude vědět, co jsem nestihla dokončit. Doufám, že budete mít lepší den.“

„Děkuji, Aubrey. Také doufám. Uvidíme se ve středu ráno. A nepřehánějte to se studiem.“ Pohrozil mi prstem a usmíval se, když jsem odcházela. Oba jsme věděli, že nehodlám polevit jen proto, že konec už je na dosah. Toužila jsem získat co nejlepší studentský prů-

měř a své místo na děkanově seznamu studentů s vyznamenáním, což by byla obrovská pocta. Pro mě by znamenala ještě mnohem víc, protože jsem muže, který ji uděloval, velmi obdivovala.

S věcmi v rukou jsem za sebou zamkla a odešla na oběd. Venku mě cestou přes zasněžené nádvoří směrem k Jackman Hall bičoval ostrý studený vítr. V našem bytě panovalo naprosté ticho, po mých spolubydlících nebylo ani památky. Uprostřed chodby jsem zakopla o kabát a boty, které tu včera večer nechal válet Matt. Dveře do jeho pokoje byly zavřené. Snažila jsem se nedělat rámus. Tušila jsem, že bude uvnitř vyspávat pořádnou kocovinu. Joanna měla naproti tomu dokořán, ale tu jsem se nenamáhala ani hledat. Celé ráno měla přednášky.

U sebe v pokoji jsem se převlékla z lepších pracovních věcí do džínů a trička s dlouhým rukávem a podívala se do zrcadla. Začaly únorové mrazivé plískanice a spolu s nimi se dostavila i ta nezdravě bledá kůže, která zoufale žadonila po slunečních paprscích. Některé dívky si s touhle bledostí, příznačnou pro kanadskou zimu poradily, a nechaly místo toho vyniknout svoje oči, což se o mně ale říct nedalo.

Zašklebila jsem se na svůj odraz a natáhla se pro gumičku. Když jsem si stahovala vlasy do culíku, všimla jsem si, že i jejich hřejivě zlatá barva už teď nepřipomíná med, ale spíš vybledlou melasu. Další oběť letošní dlouhé zimy. Akutně jsem potřebovala nějaký vitamín D. A taky jsem sebou potřebovala zatraceně hodit a přestat bloumat kolem, jestli jsem to chtěla stihnout včas na přednášku, která začínala přesně v poledne na druhé straně univerzitního areálu.

Natáhla jsem si kabát, vyběhla z bytu a spěchala přes celý kampus. Cestou přes Queen's Park mě vítr štípal do tváří a do uší. Proč jsem si nevzala čepici? A kde jsem sakra měla rukavice? Přidala jsem do kroku a upřela oči na protější stranu parku. Když jsem dorazila k univerzitní budově, impozantní gotické stavbě, ve které jsem během uplynulých čtyř let navštívila nesčetně hodin anglické literatury a dalších předmětů, už jsem skoro utíkala. Vtrhla jsem dovnitř, kde mě k mojí úlevě přivítal závan teplého vzduchu. Vyšla jsem do druhého patra, plná očekávání z nového kurzu. Tenhle měl být úplně jiný než ty předchozí. Právě jsem začínala svůj poslední semestr studia na torontské univerzitě. Čekala mě druhá půlka čtyř plnohodnotných kurzů, které jsem navštěvovala už na podzim, a teď se k tomu přidá ještě jeden zkrácený jednosemestrální kurz v jarním semestru – Shakespearovská studia, tedy tři měsíce s mým oblíbeným autorem. Říct, že jsem nadšená, bylo slabé slovo.

Posluchárna už byla nacpaná k prasknutí, ale podařilo se mi najít volné místo na kraji poblíž topení. Sundala jsem si kabát a udělala si pohodlí. Vzduch proudící z ventilátoru lehce páchl po zpotených ponožkách. Nakrčila jsem nos, ale zůstala jsem sedět. Rozhodla jsem se to překousnout, protože mi byla až příliš velká zima na to, abych se stěhovala jinam.

Zmatek v přední části místnosti oznamoval příchod profesora Browna. Natáhla jsem krk přes ostatní před sebou a sledovala, jak došel na stupínek a usmál se na všechny přítomné studenty. Už jsem v minulosti absolvovala dva jeho kurzy a vždycky jsme spolu výborně vycházeli – což byl rozhodně bonus. Jeho úsměv mi pokaždé při-

pomněl dědečka – kombinaci drzosti a nezpochybnitelné moudrosti. Nedokázala jsem si představit lepší způsob, jak zakončit své studium, vzhledem k tomu, že jsem měla těsně před promocí.

„Dobré poledne, dámy a pánové,“ pozdravil, přešel k dubovým dveřím a podíval se na hodinky. „Nebo bych měl snad říct *dobré odpoledne*? Soudím, že jste tu všichni proto, že pociťujete nezměrnou lásku k bardovi a jeho slovům, a pokud to tak není, bude lepší, když rychle odejdete. Teď zavřu na půl minuty oči, tak neváhejte.“

A předvedl nám, jak okázale zavírá oči. Celá třída se zdvořile zasmála, když vykoukl mezi prsty.

„Žádní přeběhlíci? Výborně!“ Hlasitě zabouchl dveře. „Moje jméno je Martin Brown a budu vaším průvodcem, zatímco vy budete vášnivě zkoumat některé aspekty děl našeho velkého mistra. Společně si přečteme vybrané práce a sonety, ale budete také pracovat na svém vlastním úkolu a studovat všechny stránky jedné z jeho jedinečných prací, která se vás nejvíce dotýká.“

Mnoho z mých čtyřiceti spolužáků se usmívalo a začalo si vzájemně šeptat. Tuto krátkou přestávku narušilo cvaknutí dveří a do učebny vstoupil mladý muž s teď už dobře známými tmavými rozčuchanými vlasy, který zamířil přímo k profesorovi Brownovi.

„Moc se omlouvám, že jdu pozdě, pane,“ zamumlal a protáhl se kolem profesora, aby si odložil brašnu na učitelský stůl v přední části místnosti.

Profesor Brown se znovu s vřelým úsměvem otočil zpět ke třídě a pokynul směrem k nově příchozímu. „Dámy a pánové, rád bych vám představil svého asistenta, Daniela Granta.“

A v tu chvíli se děkanův syn otočil a já mohla poprvé spatřit jeho tvář, zatímco on se rozhlížel po místnosti. Měl ty nejnádhernější modré oči, jaké jsem kdy viděla.

Kdo je Shakespeare?



2. KAPITOLA

Blázen

*Blázen se má za moudrého,
ale moudrý člověk o sobě ví, že je blázen.*

– JAK SE VÁM LÍBÍ, JEDNÁNÍ PÁTÉ, SCÉNA PRVNÍ –

S

rofosor Brown pokynul Danielovi, aby se posadil ke stolu, a pokračoval ve svém úvodu k tomuto kurzu. Co se mě týkalo, mohl mluvit klidně egyptsky. Ten mladý muž sedící vpředu, který momentálně mlčky odhadoval své nové studenty, mě naprosto rozhodil. Vypadal napjatě, pravděpodobně se pořád ještě nevzpamatoval ze své předchozí hádky s otcem.

Snažila jsem se na něj nezírat, ale nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Můj první dojem z dnešního rána byl zcela přesný. Na rozdíl od otce naprosto pohrdal svým zjevem. Půlku límečku od košile měl otočenou dovnitř a na koleni obrovskou díru. Pokud se snažil o roztěkaný profesorský vzhled, byl na správné cestě. Ale navzdory jeho od-

fláknutému oblečení ty nádherné oči, vystouplé lícni kosti a plné rty zvažily misky vah na tu správnou stranu. Jednoduše řečeno, byl krásný.

Když pohodil hlavou, aby si odhrnul z očí několik překážejících vlasů, zjistila jsem, že napodobuju jeho gesto v pokusu soustředit se na profesora Browna, který teď ukazoval na Daniela a navrhoval, aby pokračoval v úvodu místo něj. Daniel se postavil a vzal si s sebou ke stupínku i svoji brašnu.

„Ano, jak už řekl profesor Brown, v tomto kurzu jsem jeho asistentem. Budu chodit na přednášky společně s vámi a oznámkuji některé z vašich prací,“ vysvětlil. „Každý z vás bude také jednou týdně navštěvovat seminář, pro který jsou vypsány tři různé termíny. Budete rozděleni do tří rovnocenných studijních skupin a část vaší známky se bude odvíjet od toho, jakou snahu do toho semináře vložíte. Zítra ve tři čtvrtě na devět vyvěším na nástěnku před učebnou tyto záznamové listy, kam se můžete zapisovat.“ Mávl rukou ke třem zmuchlaným papírům. Jsou to ty, které si nacpal dneska ráno do tašky? Potlačila jsem úsměv. Opravdu byl jako chodící sexy exemplář zmatku.

„Je to na vás, abyste tu byli zítra ráno včas a vybrali si termín semináře, který vám nejvíce vyhovuje. První začíná ve středu,“ dodal a přelétl očima celou místnost. Když se dostal až ke mně, můj žaludek udělal salto. *Co to sakra je?*

„Nějaké otázky?“ zeptal se. Periferním viděním jsem postřehla nepatrný pohyb. „Ano? Pokračujte, a jméno jako první, prosím,“ řekl Daniel.

„Zdravím. Jsem Cara. Cara Switzerová.“

Potlačila jsem povzdech. Samozřejmě. Když jsem se předklonila, spatřila jsem košíčky velikosti D – její největší přednost –, jak se dožadují pozornosti všech mužů v okolí. Dokonce i několik holek vypadalo poměrně ohromeně. Už jsem s Carou měla v minulosti společných několik kurzů, a když jsem si vybavila její neschopnost dát dohromady souvislou větu, obrnila jsem se trpělivostí.

„Napadlo mě,“ začala a na konci změnila tón, takže to znělo spíš jako otázka. „Pokud bychom potřebovali nějakou *další* pomoc, můžeme přijít k vám do kanceláře a podívat se na to?“

Její stupidní otázka spolu s tím dvojsmyslným tónem vyvolala v místnosti pár tlumených uchechtnutí. Podívala jsem se na Daniela a byla zvědavá na jeho reakci. Svaly na čelisti mu zacukaly, než se obrátil k profesoru Brownovi, který k němu sotva mávl rukou, jako by říkal: „V tomhle jsi sám.“

„No, já vlastně svoji kancelář nemám, ale je mou povinností, abych byl v určitých stanovených časech k dispozici a pomohl vám prodiskutovat otázky nebo těžkosti, které byste případně mohli mít,“ odpověděl Daniel. „A je samozřejmostí, že si můžete domluvit schůzku i mimo tento stanovený čas.“

Obrátila jsem oči ke Caře, která předváděla to svoje divadlo s nevinným příkyvováním. Její *skutečně inteligentní dotaz* byl zodpovězen, ale mě nezblblá. Byla jsem si jistá, že v duchu skáče radostí nad tím, že je to jeho *povinností*.

Daniel se znovu posadil a profesor Brown začal s první přednáškou. Ze všech sil jsem se snažila dávat pozor, a to navzdory tomu velkolepému rozptýlení, které sedělo v přední části místnosti. Po třiceti

minutách starých známých žvástů si profesor úhledně srovnal svoje poznámky na jednu hromadu.

„Dobře, vážení, pro dnešek to ukončíme,“ řekl. „Díky seznamu četby víte, že si do středy máte přečíst *Hamleta*. Pro začátek je to pořádné sousto, ale *,třeba je v tomhle šílenství, je v tom soustava.*“

Se zvednutým obočím se rozhlédl po místnosti. Byla to výzva. Ti, kteří už chodili na jeho přednášky dříve, věděli, že profesor Brown čas od času odcituje nějaký verš a očekává, že někdo určí hru, postavu nebo scénu, ze které pochází. Nepřestával nás sledovat, ale nikdo se nechytil. Možná jim nedošlo, na co čeká.

Váhavě jsem zvedla ruku.

„Slečno Priceová! Jsem rád, že vás znovu vidím. Zkusíte to?“

„Ano, pane.“ Viděla jsem, jak se Daniel za stolem předklonil a položil si bradu na sepjaté ruce. „To pronáší Polonius ve druhém jednání *Hamleta* a reaguje na podivné jednání synovce krále Klaudia,“ odpověděla jsem s jistotou. Tu hru jsem znala.

„Dobrá práce, slečno Priceová.“ Profesor Brown se na mě pochvalně usmál. „Vidím, že jste neztratila svůj dokonalý smysl pro detail. Nemůžu se dočkat, jaké téma si tento semestr vyberete ke studiu.“ Pokýval hlavou, aby dal najevo, že pro dnešek už opravdu skončil, a lidé si okamžitě začali sbírat svoje věci a zamířili směrem ke dveřím.

Po očku jsem se podívala na Daniela. Pohodlně se opíral v židli, mnul si tvář a prohlížel si mě. Odvážně jsem mu ten pohled opětovala a on mírně sklonil hlavu, jako by mě chtěl pochválit za to, jak jsem zapůsobila na profesora Browna. Sklopila jsem pohled, protože se mi znova začal bouřit žaludek.

Páni, to má být jako co? Jsem zpátky v devátý třídě?

Když jsem k němu znovu zvedla oči, Cara se zrovna s jednou ze svých kamarádek natrásala kolem učitelského stolu. „Pěkné odpodnedne, pane,“ zavrňela a kráčela směrem ke dveřím. Cestou se zahihňala na svoji natvrdlou společnici a němě naznačila: „Ten je, co?“ Nebyla ani zdaleka diskrétní.

Daniel na ty dvě blbky kývl, zůstal sedět a zaměstnal se nějakými papíry. Z mého zasnění mě vytáhl až nenadálý zvuk – uličkou se hrnula dívka, která se mi okamžitě pověsila kolem krku.

„Aub! Tak ráda tě vidím!“

„Julie? To je skvělý, že jsi tady!“

Moje nadšení z našeho shledání bylo skutečně opravdové. V uplynulých letech jsem s Julií Harperovou absolvovala několik kurzů, při nichž jsme seděly vedle sebe a společně přecházely z jedné hodiny na druhou. V posledních několika měsících jsme bohužel zůstávaly v kontaktu jen přes Facebook. Obě jsme byly až příliš zaneprázdněné, než abychom se potkaly osobně. Byla jsem ráda, že zase budeme moct oprášit naše bezstarostné přátelství.

„Neviděla jsem tě přijít,“ řekla jsem. „Kde jsi seděla?“

„Byla jsem vzadu. Normálně je mi fuk, že nic nevidím, pokud všechno slyším, ale dneska bych si nejradši nafackovala,“ dodala a hlas jí klesl téměř až k šepotu. „Pokud víš, co tím myslím.“

Nadzvedla jedno obočí a kývla hlavou k přední části místnosti, kde se Daniel snažil narovnat ty tři zmuchlané papíry. Napodobila jsem její směšný výraz. „Julie Harperová, jsem šokovaná a zděšená tím, co mi tu naznačuješ.“

Rozesmála se. „Chybělas mi, holka,“ prohodila. „Později se sejde-me, jo? Teď musím běžet. Za patnáct minut mám zkoušku na druhý straně kampusu.“

„Zkoušku,“ poznamenala jsem a ukázala na její drdol, pevně stočený na vršku hlavy. „To vysvětluje všechno.“

„Já vím. Že jo?“ prohodila. „Je to super atraktivní. Hele, co kdybychom si zašly zítra ráno po tom zápisu na kafe nebo tak něco?“

„Jasně.“

Usmála se a sevřela mi paži, než si nasadila pruhovanou čepici a vyběhla ze dveří. Posbírala jsem si svoje věci a vyšla na chodbu zrovna ve chvíli, kdy Daniel dorazil ke schodům. Bylo to podruhé v několika hodinách, kdy jsem ho viděla, jak se ode mě vzdaluje, ale tentokrát jsem si alespoň mohla prohlédnout jeho zadek. Sice jsem proklínala tu zmačkanou a nezastrčenou košili, ale musela jsem uznat, že i z toho mála, co jsem viděla, to byl vážně moc pěkný zadek.

Na prvním schodě mu zazvonil telefon. Začal si prohledávat kapsy a zvedl ho, zatímco se dal znovu do kroku.

„Penny!“ vykřikl. „To je náhoda. Zrovna jsem ti chtěl volat. Jak se máš, drahoušku?“

Drahoušku? Zatraceně!

Zařala jsem zuby zklamáním, ale vážně, co jsem si myslela? Zнала jsem ho sotva dvě hodiny, a už jsem si připadala, jako kdybych na něj měla nějaký nárok? Odfrkla jsem si nad svým směšným chováním. Ale zabránilo mi to snad, abych za ním šla?

Sakra. Jasně že ne.

Naopak jsem zjistila, že ještě ke všemu poslouchám Danielovu soukromou konverzaci. Takže zatímco poprvé jsem se od něj snažila dostat co nejdál, teď jsem udělala přesně pravý opak a přidala do kroku, dokud jsem nebyla těsně za ním a mohla ho tak špehovat. A ačkoliv jsem neslyšela druhou stranu, čistě na základě jeho odpovědí jsem dokázala odhadnout, co mu ta dívka říká.

„Stýská se ti? Ha! Zdrčen žalem je vhodnější výraz,“ řekl.

Už jsme byli téměř u východu z budovy, když se zastavil a opřel se o zeď vedle obrovských dvoukřídlých dveří. Bála jsem se, že se otočí a uvidí mě, jak tam jen tak postávám, a tak jsem se rychle vrhla k velké nástěnce a předstírala, že mě zaujaly letáky, které na ní visely. Celou dobu jsem ho ale nepřestávala poslouchat.

„No, můžu tě ujistit, že tě hodlám vzít na překrásnou valentýnskou večeři, a připrav se na to, že tě opiju a nakrmím těmi nejvybranějšími lahůdkami,“ řekl a lehce se zasmál. „Dobře... taky tě miluju, Penn. Fajn, mám teď spoustu práce, kterou ještě musím zvládnout. Zavolám ti později, ano?“ A po krátké pauze dodal. „Provedu, drahoušku. Zatím.“

Zavěsil, rychle vytočil jiné číslo a čekal. Stála jsem tam jako solný sloup a poslouchala další jednostrannou konverzaci, během níž mluvil s někým jménem Geoffrey a zarezervoval si na čtrnáctého února na půl sedmou místo v restauraci. Ten kluk neztrácel čas.

Pak si zastrčil telefon zpátky do kapsy a vykročil směrem ke dveřím, naprosto netečný k mé přítomnosti.

Když vyšel ven, rozrazila jsem dveře. Přecházel nádvoří u King's College k řadě na sebe namačkaných vozů, stojících po straně ulice.

Opřela jsem se o kamennou zeď u vchodu a sledovala ho, jak došel k čistému BMW, odemkl ho a hodil si tašku do kufru. V další vteřině pak nasedl a vyjel směrem k University Avenue.

Roztřeseně jsem vydechla, ale znělo to spíš jako odfrknutí, když mi najednou došlo moje chování. Co to k čertu vůbec dělám? Připadala jsem si jako prvačka na střední, která pronásleduje svůj poslední objev jako ztracené štěně a snaží se zjistit jeho rozvrh, aby se mohla v tu nejlepší chvíli příhodně *zjevit odnikud*.

Nebyla jsem si jistá, čím mě tak uchvátil, ale jedna věc byla jasná; jakékoliv naděje na romantický vztah s Danielem Grantem byly marné. Měl přítelkyni. Jmenovala se Penny a říkal jí „drahoušku“. Stýskalo se jí po něm a jemu taky. Ne, tohle si škrtněte – byl bez ní *přímo zdrcen žalem*.

A *navíc* dělal asistenta v kurzu, na který jsem chodila, což byla definitivně zakázaná zóna. Tečka.

Zavrtěla jsem hlavou, zděšená svojí invazí do jeho soukromí. A ještě jsem měla tu drzost připadat si před tím jako svatoušek, když s ním Cara tak bezostyšně flirtovala, abych se pak na místě otočila a pronásledovala ho na každém kroku. Jak pokrytecké.

Opřela jsem si čelo o kamennou stěnu vedle sebe.

„Ty blázne,“ povzdechla jsem si.